

BEATRIX ZAŤKOVÁ

DÁMSKA JAZDA NA DNO DUŠE

MOTÝL

**DÁMSKA JAZDA
NA DNO DUŠE**

Copyright © 2020 Beatrix Zatková
Zodpovedná redaktorka Anetta Letková
Dizajn © Motýl design 2020
Obálka Zuzana Ondrovičová
Foto na obálke © CasarsaGuru/iStock
Vydalo Vydavateľstvo Motýl
www.vydavatelstvomotyl.sk
Vydanie prvé. Rok vydania 2020
Tlač: TBB, a. s., Banská Bystrica
ISBN: 978-80-8164-237-1

BEATRIX ZAŤKOVÁ

**DÁMSKA JAZDA
NA DNO DUŠE**

VYDAVATELSTVO MOTÝL

SLOVENSKO

*Zbalila som si všetko potrebné? Spodná bielizeň, kozmetika, doklady, kreditky, lieky, fľaša s odkazmi, rekapitulovala Zora, hľadiac na luxusný kufor stojaci pri jej nohách. Pohľad sa jej zastavil na nechtoch, ktoré si pred cestou už nestihla prelakovať. Znechutene pomrvila prstami v elegantných sandálkoch a vzdychla si. Napokon zodvihla kútiky pier do úsmevu. Nevadí! Čo na tom, že zanedbala manikúru, podstatné je, že jej netrpnú prsty. Touto myšlienkou ukončila úvahu na tému *márna starostlivosť o zovňajšok štyridsaťosemročnej ženy* a netrpezlivo pozrela na hodinky.*

Zora čakala na taxík, ktorý tu už dávno mal byť. Sedela na múriku pred svojím domom, dupkala drobnou nôžkou a piekla sa ako kura na pekáči, keďže teploty lámali storočné rekordy aj ľudskú termoreguláciu na márne kúsky.

Kde ten chlapík tolko trčí? spýtala sa samej seba, túžobne vyzerajúc klimatizované auto. Ako si tie taxislužby plnia povinnosti? No nijako! Diletanti! Bolo už takmer poľudnie, v žalúdku jej škvrkalo, chcelo sa jej cikať, blond vlasy sa jej lepili na temeno a do malého zadku ju tlačil múrik. Uvedomovala si, že trpezlivosť je preceňovaná, nikdy jej totiž ruže

nepriniesla. Keď je už pri tom – ruže nedostala už pekne dávno, naposledy v praveku. Pritom na ne trpezlivo každý deň čaká. Smutné. Trpezlivosť je nanič!

Zrazu ho zočila. Veľký taxík zdolal poslednú zákrutu nebezpečne rýchlo, popravde až zbesilo, a o sekundu zabrzdil pred jej vilou. *Mladý adrenalista, veľa energie*, pomyslela si Zora, vstala z múrika, oprášila si zadok, prehodila si trendovú kabelku cez plece a s úľavou čakala, kým zdatný šofér a zároveň nosič kufrov vystúpi z auta.

Trvalo mu to však akosi dlho. Silný, vrtký mladý muž! Na čo čaká? Kde je problém? Dvere sa napokon pomaly otvorili – jedna noha, druhá noha, hlava ako melón, napokon korpulentné telo, ktoré akoby nemalo konca. No teda?! Je to možné? Žena! Taxikárka! V stredných rokoch! Domrvili to! Ako si tie taxislužby plnia povinnosti? No nijako! Diletanti!

To sa už k drobnej Zore valilo obrovské telo – s úsmevom na tvári okrúhlejšie ako misa. „Dobrý, paňulka, dlho čakáte? Dajte sem ten kufor, šupnem ho do auta, veď vás by prelomil vo dvoje,“ zasmiala sa veľká žena, pričom odhalila dva rady krásnych zubov, minimálne o tri čísla väčších, ako je u ľudí zvykom.

„Ale... Toto... Dispečerku som požiadala o najsilnejšieho chlapa, toto je omyl!“ jachtala Zora so strachom v očiach. *Zožerie ma. Tými bezchybnými zubami ma požuje ako žuvačku. Ide po mne, približuje sa, už je tu, Bože, ochraňuj ma*, bedákala v duchu.

„Akýže omyl?“ zasmiala sa hrubým hlasom najväčšia žena na svete, aspoň podľa Zorinho úsudku, v mihu oka schmatla batožinu a uložila ju do kufra auta.

„Nie, nie, počkajte! Chcela som chlapa, siláka, Ramba... nie babu!“

Obryňa si vzdychla. „Tak aby sme si rozumeli. Dispečerke ste povedali, že si prajete najsilnejšieho zamestnanca. O jeho pohlaví nebola zmienka. Najsilnejšia v našej firme som ja, a ak nie ste slepá, čo zjavne nie ste, nemohol vám tento drobný detail ujsť, vy zlatučká, maličká, peknučká.“

„No teda!“ zaševalila Zora tichunko.

„Presne ako hovoríte, drobček. Budete si musieť vystačiť so mnou. Viem, nie je to bohviečo, ale zvyknete si. Tak šup-šup, naložte si ritku do autička a pripútajte sa – vyrážame na cestu s vetrom vo vlasoch.“

A tak vykoľajená zákazníčka ani nevedela, ako sa ocitla v taxíku vedľa obryne, zvierajúc v rukách extravagantnú kabelku. Nezmohla sa ani na najmenší odpor. Naštartovali a vyrazili svižným tempom.

Nuž, opatrná jazda jej nevraví nič, skonštatovala v duchu Zora a silnejšie stisla kabelku. Spúšťali sa z kopca, míňali drahé vily s pestovanými záhradami, stretali sa s luxusnými limuzínami. Všetko kvitlo, slniečko svietilo... bol nádherný, vymaľovaný júnový deň.

„No vidíte, paňulka, ako ste sa pekne upokojili. Pustite tú kabelu, zmodrali vám hánky. A nebojte sa, nezožeriem vás, strach nie je namieste.“

„Veru som na to pomyslela, prepáčte. Presne na to... Bude to tou horúčavou, oberá ma o rozum.“ Zora sa pomrvila na sedadle a mierne povolila zovretie.

„Mali ste to napísané na čele,“ hrmotne sa zasmiala obryňa.

„Ešte raz prepáčte, bolo to hlúpe.“

„Čoby! Bolo to rozkošné, presne ako vy – zlatučká, maličká, peknučká. Ste taký podarený trpaslíček. Ani sa vám nedivím.“

A tak sa obor s trpaslíkom, zmierení s osudom a jeden s druhým, dogúľali až do centra Bratislavy.

„Dnes je to na cestách čistá katastrofa, paňulka. Je piatok, na víkend hlásili slnečno. Všade bude brutálne veľa áut.“

Zora mlčala.

„Mne to neprekáža, som za to platená. Len aby ste vedeli, že to pôjde ako v lete na saniach.“

„To nič, mám more času.“

„Asi by nezaškodilo predstaviť sa, keďže budeme spoločne tráviť to vaše more času,“ navrhla obryňa. „Volám sa Táňa,“ oznámila taxikárka so širokým úsmevom a chňapla trpaslíka za ručičku.

„Zora, teší ma.“

„Máte krásne meno! Zora, to je zornička, však? Hviezdička. Či planéta? Neviem presne. Nádherné meno! Také vesmírne,“ rozplývala sa Táňa počas bravúrnej jazdy bratislavskými ulicami.

„Ďakujem. Ste milá.“

„Už sa ma konečne prestaňte báť, Zorka. Uvoľnite sa. Planéty a hviezdy nekonzumujem, zasekávajú sa mi v hrdle. Radšej mi prezradte, či ideme do Budapešti. Tak ste to oznámili dispečerke.“

„Áno, všetko platí, prvá zastávka je v Budapešti. A cez Štúrovo. No a klimatizácia... Budete taká dobrá, mohli by ste ju trochu stiahnuť? Fúka mi na zuby.“

„Vaše priania sú mi rozkazom. Budapešť cez Štúrovo so stiahnutou klímou.“ Čo povedala, aj splnila, a ako bonus dala hlasnejšie rádio, z ktorého obom zreлым dádam presvedčivo spieval Jožo Ráž *si kočka, si kočka, si kočka...* Tiež už asi na staré kolená oslepol, pomyslela si Táňa a začala si falošne písať chronicky známu odrhovačku.

Zora si vydýchla. Z Bratislavy sa úspešne vymotali, zdolali Rovinku, s problémami aj Dunajskú Lužnú, šoférka si pohmkávala československé hity vychádzajúce z rádia, klimatizácia bola konečne tak akurát. Zora si ponatáhovala nohy, nastavila sedačku do primeranej polohy a preskúmala interiér auta. Najlepšie časy mal už síce za sebou, ale nedala sa mu uprieť čistota, ktorú bolo cítiť aj v povetrí. Nikde ani len špinky, žiadne flaky, zvyšky jedál, všade poriadok, anjeli visiaci na spätnom zrkadle. *Vďakabohu, Táňa je čistotná, to je výborné, aspoň čosi*, potešila sa a odpila si vody. Blížili sa k Šamorínu, vonku panovala horúčava, v dialke sa črtali lužné lesy. Hudba z rádia a monotónny rytmus motora zatláčali Zore viečka, až napokon zadriemala.

Zobudila sa na pocit plného mechúra a obrovského hladu. Nemala ani potuchy, ako dlho spala, no podľa charakteru krajiny za oknom auta to asi nebolo krátko. Všade rovina, lány obilia a hustá premávka.

„Dobré ráno želim, Zorka.“

„Zaspala som,“ ozvala sa previnilo.

„To je v poriadku, šoférujem ja.“

„Kde sme?“

„Pred Veľkým Mederom. Vlečieme sa. Aj zápcha bola na kúsku. Možno som mala ísť na Galantu.“

„Som príšerne hladná, vy nie?“

„Ako vlk.“

Zora sa pomrvila na sedadle a na moment pocítila mravenčenie v pravej nohe, jemné trpnutie, ktoré však ako prišlo, tak aj odišlo.

„Navrhujem zastaviť sa v Mederi na klobásku a čapovanú kofolu, čo poviete?“ nadhodila Táňa veselo. Predstava klobásky jej viditeľne zodvihla náladu.

„Na klobásku? Čo ja viem? Koniec koncov, prečo nie, raz za čas nezaškodí,“ odpovedala Zora, ktorá si pod pojmom jedlo predstavila skôr grécky šalát a minerálku.

O chvíľu už parkovali pred malým sympatickým penziónom neďaleko areálu kúpaliska. Zora si uvedomila, že pravá noha jej opäť trpne, oťažieva, nie a nie ňou pohnúť. V panike si ju začala masírovať s úmyslom prebrať ju k životu.

To už Táňa otvárala dvere na strane spolujazdca. „Stalo sa niečo? Stuhli vám nohy? To poznám, v našom veku je to normálne. Tiež sa mi to stáva po dlhej ceste. Ukážte, pomôžem vám.“ Nečakajúc na odpoveď okamžite vybrala zákazníčku z auta ako sardinku z konzervy.

„Uf, ďakujem vám,“ vykotala Zora, jemne sa zakolísala, no napokon nečakane isto vykročila k terase penziónu. Prekvapil ju rozdiel medzi klimatizovaným autom a horúčavou, ktorá panovala vonku. Párkrát sa zhlboka nadýchla, aby neodpadla.

Terasa bola plná hostí, ledva našli voľný stôl pod veľkým reklamným slnečníkom, ktorý len minimálne zmierňoval horúčavu. Mladá čašníčka, evidentne brigádnička s pírsgom v nose a mystickou kerkou akejsi bájne príšery na ramene, im priniesla jedálne lístky a zberala sa na odchod.

„Moja zlatá, neutekajte nám. My sme si vybrali už v aute. Klobásku, horčicu, chlebík a dve veľké čapované kofoly. A baranie rohy poprosíme. Aj chren, ak máte,“ zastavila ju Táňa.

„Nech sa páči,“ znudene prehodila brigádnička. „Chvíľu to však potrvá, dnes máme plno.“

„To nič, my dve máme more spoločného času,“ veselo jej odvetila Táňa.

Popíjajúc studenú kofolu, ktorá bola na stole za moment, čakali na jedlo a príjemne konverzovali.

„Oboznámili vás s cieľom cesty?“ zisťovala Zora.

„Pravdaže.“

„A nebolo vám to divné?“

„No... Nie je bežnou záležitosťou viesť zákazníka do Bulharska, ale je to moja práca, takže...“

Zora si zložila slnečné okuliare a zahľadela sa svojej šoférke do očí. „Čaká nás dlhá cesta. Nebude to pre vás zbytočne veľmi namáhavé? A čo rodina? Nebudete jej chýbať? A ona vám?“

Táňa pomrvila obrovským telom v sivých pokrkvanej lanových šatách a schuti sa dlhými dúškami napila. „Jáj, či je len osviežujúca. Čo ste sa to pýtali? Dlhá cesta? Ja som dennodenne na cestách a šoférovať v Blave nie je práve med lízať. Zmena je život. No a rodina? Budem jej chýbať, veľmi, ale všetci tých pár dní vydržia. Sú už dospelí.“

„Máte manžela, deti?“

„Som vydatá tridsaťdva rokov za najlepšieho muža na svete a máme spolu jedného syna. Mladý stále býva s nami a bez hanby využíva služby „mamahotela“. Otrasná móda! Hrozná generácia! My v jeho veku! Má tridsať rokov, dobre zarába, no z domu sa mu nechce. No a vnúčatá? S mužom môžeme akurát tak snívať,“ povzdychla si Táňa, no o chvíľu sa jej okrúhla tvár opäť rozžiarila. „Klobáska! Už sa nesie.“

Mladá čašníčka sa tempom leňochoda naveľa dopracovala k ich stolu aj s dvoma porciami v kľavých rukách. Zora pri pohľade na klobásku okamžite oľutovala, že si predsa len neobjednala grécky šalát, no keď zbadala, s akou chuťou sa do jedla pustila Táňa, začali sa jej napokon zbíhať slinky.

„Je výborná. Chutí vám?“

„Pôvodne som rozmýšľala nad šalátom, ale musím pri-
znať, že je skvelá,“ prekvapovala samu seba Zora.

„A keď sme už pri tom... máte rodinu, trpaslíček? Malých
šmolkov?“

„Je to zvláštne, ale tiež mám manžela a jedného syna.
S manželom však žijeme oddelene a pred dvoma rokmi začal
náš syn študovať v Londýne, takže žijem v podstate sama.“

„A nie je vám smutno?“

„Čoby nie.“

„Tak preto to Bulharsko?“

Zora si odpila kofoly, ktorú už neochutnala roky, a opäť si
nasadila slnečné okuliare. „Aj preto.“

Ich cesta pokračovala v príjemnej atmosfére. Oddýchnuté
a sýte mierili stále na juh. Táňa si pohmkávala melódiu spo-
lu s rádiom a Zora pozorovala krajinu, ktorú míňali v rých-
lom tempe. Nekonečné polia, rovina, listnaté háje – typický
obraz južného Slovenska. Bola zabratá do myšlienok, na čele
sa jej urobila vráska, myslou bola zrazu niekde úplne inde.
Ticho prerušila všetečná šoférka. „Čo študuje váš šmolko
v Londýne?“

Zora nedokázala potlačiť smiech. „Budete sa diviť, ale ani-
máciu.“

„Nebudem. Pre šmolka ideálne.“

„A váš syn obor? Čím sa živí?“

„Budete sa čudovať, Zorka, ale má e-shop. Predáva nad-
rozmerné handry. Aj tieto šaty mi zohnal. V podstate väčši-
nu garderóby.“

Zora vybuchla do hlasného smiechu. „Sme my teda poda-
rená dvojica. Ako z rozprávky o Gulliverovi.“

„Budú sa na nás chechtať ľudia... v tom balkánskom svete.“

„Áno, prinesieme ľuďom humor do života, to je pekné, však?“

Táňa na ňu žmurkla. „Najkrajšie.“

Kilometre ubiehali naplnené smiechom a dobrou náladou. Jediné, čo Zoru znepokojovalo, bolo stále sa vracajúce trpnutie, brnenie a necitlivosť v nohách. Nezostávalo jej iné, len si ich opäť rozmasírovať.

„Nohy? Bolia vás?“

Zora si vzdychla. „Nie, takmer si ich necítim.“

„To nie je dobré. Zastavím? Pochodíte si?“

Zora by jej rada odpovedala, že dobre, jasné, zastavia sa niekde, ona to rozchodí a všetko bude zase v poriadku. Nebude! Už nikdy to nebude v poriadku. Nečakala však, že sa jej takto pohorší, a to hneď v prvý deň cesty. Prečo, došľaka? Veď v posledných dňoch, dokonca týždňoch sa cítila dobre, žiaden atak. Aj zrak jej slúžil. Tak prečo zrazu nemôže pohnúť nohami?

„Tak ako? Lepšie?“

„Nie. Je to zlé. Nerozchodím to, nevystúpim ani z auta.“

Táňa na ňu vyvalila nadrozmerne modré oči. „Ako? Tak čo spravíme?“

„Nič. Čo by sme robili? Ideme predsa do Budapešti.“

„To v žiadnom prípade. Vraciame sa do Bratislavy!“

Zora sa zdesila. „Žiadne také!“

Táňa zastala na krajnici a zapla výstražné svetlá.

„Zorka, s pravdou von! Čo to má znamenať?“

„Nevracajme sa, prosím vás. Do Bratislavy je ďaleko, neviem, či to zvládnem.“

„Tak čo teda?“

Zora mlčala.

Táňa sťažka vydýchla. „Tak dobre. Prenocujeme niekde tu v okolí a vrátíme sa zajtra. Sme neďaleko Komárna, niečo pohľadáme,“ povedala, no z výrazu jej tváre bolo jasné, že začína mať vážne obavy.

Ďalší kus cesty prešli mlčky. Obe sledovali okolie, pátrajúc po vhodnom ubytovaní, no ako na potvoru nenašli nič. Zora začala prepadať panike. Bála sa, že to jej šoférka vzdá a otočí auto smerom do Bratislavy. V nohách jej brnelo stále viac, zrak sa jej rozmazával, opúšťali ju sily. Vtom čosi zbadala a z posledných síl vykričkla: „Čárda!“

„Kde?“

„Tam je pútač. Zabočte doprava, Tánička.“

Auto spomalilo a vybralo sa po úzkej asfaltke, na ktorej konci bola naozaj príjazdová cesta k malej zapadnutej čárde susediacej s Dunajom a obklopanej bujnou vegetáciou. Táňa zastavila na parkovisku v blízkosti niekoľkých ďalších áut. V tom momente dopadli na čelné sklo obrovské dažďové kvapky. Z jasného neba sa spustil dážď. Obe to prekvapilo.

„Penzión vyzerá prívetivo. Dúfajme, že nás ubytujú. Počkajte tu, trpaslíček, nieže mi niekam ujdete, vybehnem sa tam mrknúť.“

Zora len prikývla, masírujúc si končatiny. Na útek ani len nepomyslela. Nepomáhalo to. Prečo? Konečne sa odhodlala urobiť niečo so svojím životom a takáto rana! Prečo? Nemá nárok na trochu dobrodružstva a radosti? Má len v tichosti trpieť? Už sa jej začali tisať slzy do očí, keď sa zrazu otvorili dvere a okrúhla Tánina tvár žiarila radosťou len pár centimetrov od tej jej, pričom zaberala celé zorné pole. „Máme šťastie! Tam hore pod slamenou strechou, tie okná, ktoré vidíte, sú izby. Sú tam ubytovaní rybári, ktorí prišli na nejakú súťaž v lovení kaprov či akých rýb, ale jedna izbička je voľná.“

Je v nej síce manželská posteľ, ale to nebude problém. Hlavne, že máme kde skloniť hlavy.“

„No výborne.“

Jedna ruka popod kolená, druhá pod plecía a už aj kráčala, obryňa s trpaslíkom v náručí, medzi kvapkami dažďa v ústrety oáze.

„Ste pierko, Zorka. Načo ste si žiadali najsilnejšieho zamestnanca, veď s vami by si poradil aj ľahký atlét. A dáždňik! Nesmieme zabudnúť kúpiť zajtra dáždňik.“

Zora neodpovedala, potláčala strach a všetku energiu venovala zatláčaniu slíz nazad do očí.

Vstupná chodba s malou recepciou bola nová a útulná. Táňa zamierila hneď k schodisku. „Kľúče som už vyzdvihla, izbu som odomkla a otvorila, prihlásim nás neskôr. Vy ste najdôležitejšia.“

„Uf,“ vzdychla si Zora, keď ju jej šoférka položila na manželskú posteľ.

„Vzdycháte, ako keby ste niesli vy mňa.“

„To zo stresu.“

O pár minút mala Zora možnosť spoznať praktickú a neuveriteľne schopnú časť Táninej osobnosti. Ako raketa vyniesla do izby všetku batožinu, vybalila potrebné veci, prihlásila ich na recepcii, pomohla Zore s hygienou, uložila ju do postele, podoprela vankúšmi, priniesla z reštaurácie fľašu minerálky a usadila sa vedľa nej na druhú stranu manželskej postele.

„Dáme partičku? Mám tu karty. Nie ste hladná?“

„Musím sa vám poďakovať, ste úžasná. Hladná zatiaľ nie som a karty si zahrám rada, len sa najskôr napijem.“

Táňa sa zvrtila k nočnému stolíku a obom naliala. Podávajúc Zore pohár s vodou navrhla tykanie. „Som Táňa. Ahoj.“

„Zora.“

Štrngli si a pohodlne sa uvelebili na spoločnom bydle.

„Zorka, tušila som, že s tebou nie je čosi v poriadku. Už mi len musíš rozpovedať celú pravdu. A neboj sa, do rána to tu vydržíme, koniec koncov, je to krásny hotelík a zajtra ťa bezpečne dopravím domov.“

Zore sa v očiach zaleskli slzy.

„Neplač, drobček,“ preľakla sa Táňa a v chvate podávala nešťastnici vreckovku. „Radšej mi rozpovedz, ako to s tebou popravde je.“

„To je naddho.“

„Nevadí. Začni pokojne aj od zrodenia Krista. Máme more času, zabudla si?“

Zora si vysmrkala nos a spustila. „Dobre teda, poviem ti celý svoj príbeh, len dúfam, že ťa neunudím na smrť.“ Zhlboka sa nadýchla. „Pred sto rokmi som sa na vysokej škole zoznámila s úžasným mladým mužom. Obaja sme študovali ekonómiu, zamilovali sme sa a krátko nato bola svadba. Manžel začal podnikáť a ja som porodila vytúženého syna. Po materskej som nastúpila do našej spoločnej firmy, ktorej sa neskutočne darilo. Všetko bolo žiarivé, úžasné, ako z rozprávky. Lúbili sme sa, budovali úspešne biznis aj vlastnú rodinu. Bolo to dokonalé. Nič však netrvá večne.“ Zora si odpila a pokračovala: „Práce pribúdalo, firma sa rozrastala, stresy narastali, voľný čas stenčoval a priepasť medzi mnou a manželom sa prehlbovala bez toho, že by sme si ju čo i len stihli všimnúť. Tak to išlo veľmi dlho. Venovali sme sa práci a zároveň zanedbávali jeden druhého a spoločne aj nášho chlapca. To, že dnes študuje, je vzorný a milý, nie je vôbec naša zásluha. Mohol sa úplne zvlčiť, ani by sme si to nevšimli.“ Zora sa odmlčala.

„Je mi to ľúto.“

„To nie je všetko. Pred pár rokmi som zistila, že už nevládzem. Akosi mi ubúdali sily, do toho zomreli rodičia, muž sa mi odcudzil, syn odšahoval. Začala som premýšľať o zmysle svojho života a za ten svet som žiaden nenachádzala. Ani len nejaký nepatrný, malý ako špendlíková hlavička – krpatý zmyslík života. Najst špendlíkovú hlavičku nie je úplne ľahké, utešovala som samu seba a pokračovala v pátraní. Nič však neprichádzalo. Žiaden dôvod, pre ktorý by som tu mala ešte zotrávať. Vo firme si už poradia aj bezo mňa, muž ma nepotrebuje, syn kráča vlastnou cestou. Načo som ešte tu? Čo môžem dať svetu? Odpovede neprichádzali, zato však prišlo čosi celkom iné. Nečakaný hosť – choroba.“

„Tú som si všimla.“

„Spočiatku to bolo plazivé, nenápadné, len také ľahké obťažovanie. Kde-tu niečo strplo. Vraj od chrbtice. Potom nastúpili ťažkosti so zrakom. Vraj vekom. Problémy ustupovali, no o nejaký čas sa vracali s čoraz väčšou naliehavosťou. Po dôkladnom vyšetrení mi lekári napokon oznámili zdruvujúcu správu – skleróza multiplex.“

V izbe zavládlo ticho. Zora hľadela na svoje nehybné nohy, Táňa na Zoru.

„To mi je ľúto. Veľmi. Nečakala som to. Myslela som si, že len...“

„Spočiatku som si to myslela aj ja, ale... Jednoducho je to tak.“

Táňa skúmala pohľadom drevenú rustikálnu komodu, ťažké pestré závesy a obrazy dunajskej prírody na stenách. Naveľa sa zmohla na otázku: „Ako si sa s tým vyrovnala?“

„Neviem, či som sa s tým vyrovnala. Najskôr som prepadla ešte väčšej depresii, dokonca som si hovorila, že je to tak

dobré, že svetu už aj tak nemám čo dať, takže to vlastne nie je problém. Potom som plakala. Hystericky sa smiala. Potom prišiel muž so synom a chlácholili ma. A potom som sa upokojila. Toto sa zopakovalo niekoľkokrát.“

„A ďalej?“

„Začala som opäť pracovať.“

„To nie je zlé.“

„No ani dobré,“ vzdychla si Zora. „Uvedomila som si totiž, že som vyhorela. Za tie dlhé roky, počas ktorých som sa venovala iba robote, som ju už nemohla ani cítiť. Práca mi začala smrdieť. Vieš si to predstaviť? Konečne som aj ja pocítila ten nepríjemný, odpudivý zápach roboty.“

„To je nepríjemné! A z čoho budeš žiť?“ zhrozila sa Táňa a odpila si minerálky.

Zora pozrela na ňu mäkkým, prívetivým pohľadom. „Tánička, mám zarobené na sto životov.“

„Ale chod!“

„Naozaj.“

„Keď mi šéf oznámil, že na tejto ceste mi všetko zatiahneš, povedala som si, že si asi zazobaný zákazník. Lenže na sto životov? No teda!“ nevychádzala taxikárka z údivu.

„Je to tak.“

„Jedno mi však prezrad. Prečo táto cesta?“

Zora si popravila vankúš za chrbtom a pokračovala: „To je ďalšia kapitola. Neuveríš!“

„Skús.“

„Minulý piatok... celý deň pršalo, navečer sa vyjasnilo, vzduch bol svieži a teploty príjemné. Spomínaš si?“

„Veru áno! Sedeli sme s mužom na balkóne, popíjali biele víno a jedli chrumky. Po tých horúčavách sme sa znovu narodili.“

„Presne vtedy! Povedala som si, že sa poprechádzam popri Dunaji. Cítila som sa pomerne fajn, tak som sa osmelila.“

„Sama?“

„A s kým asi tak, prosím ťa? Kamarátky nemám. Keď celý život šéfuješ, na úprimné priateľstvo nenatrafiš. A voľný čas? Viem, že také slovné spojenie existuje, ale jeho význam nepoznám. Jedine, že by mi ten môj šmolko nejakú tú kamošku nakreslil, ale on tiež nemá čas – podal sa na mňa. Stratený prípad.“

„A čo sa tam udialo?“

„Dostávam sa k tomu. Odviezla som sa tam autíčkom, vybrala sa k vode, vetrík pofukoval, nohy fungovali. Prechádzala som sa, dýchala z plných pľúc, snažiac sa čo najviac okysličiť mozog aj končatiny. Všetko bolo fajn, len nálada akosi na bode mrazu. Depresia, až hrôza. Keď som si definitívne priznala, že prechádzka nezaberá, narazila som na malebné miestečko a usadila sa až pri vode. Sledujúc vlnky som sa utápala v trudnomyselnosti. Čo si budem zbytočne drať podrážky na nových krásnych teniskách, aj tak sa tu len motkám ako taká stará spomalená korytnačka, a efekt nulový. A možno budem mať šťastie, z vody vyskočí nejaká strašná príšera, zožerie ma a ja si budem v jej žalúdku nažívať ako Barón Prášil.“ Zrazu sa odmlčala, akoby si znovu spomenula na pocit, ktorý ju premkol. „Nevyskočila. Škoda.“

„A ďalej? No!“

„A vtedy sa to stalo!“

„Čo také? Tá príšera? Nenapínaj ma, aj tak sa mi už chce z tej minerálky a vzrušenia cikať. Pokračuj!“

„Pri nohách mi pristála fľaša!“

„S vínom?“